

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593582000/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

og koldblodig satte sig ned som Fanger. Jeg sendte en Parlamentair til Fjenden for at anmode om en kort Vaabenstilstand og for at bede om, at Fangerne maatte blive udleverede, imod at de ikke længer gjorde Tjeneste. Dette bevilgedes, og da jeg havde Fangerne hjemme, foreslog jeg, at der skulde nedsættes en Krigstret over dem. Dette gik Alle, selv Fangerne, beredvillig ind paa, som en Leg; men jeg mente det saa alvorlig, at havde jeg kunnet faae dem hængte, var det skeet. Jeg indsaae, at jeg ikke kunde drive det videre end til, at de skulde løbe Spidsrod, og det blev vedtaget; men da Straffen skulde udføres, da hver af mine Tapre fik en Kjerp, og da de Feige skulde kledes af, blev der Opstand. Forbryderne kaldte mig »Profossen«, og selv mine Officierer svigtede mig, toge Sagen fra det borgerlige, medens jeg stod paa det Ritmesterlige Standpunkt. De Smaa skreg, at naar jeg alene skulde more mig, saa kunde jeg jo gaae over imod Fjenden som en Goliath og udfordre en David til Enekamp. Uagtet jeg havde en Fornemmelse af, at Forslaget var urimeligt, og at jeg kunde blive latterlig ved det, gik jeg i Øieblikkets Hede ind derpaa, tilmed da Situationen var bleven for spændt i min egen Leir. Jeg gik over mod Fjenden og spurgte: »Hvem er Chef her?« – »Det er mig,« svarede en kjon, forfintet udseende Dreng, lidt ældre end jeg, tilføiende: »Kan Du spille Lhombre?«

Til dette overraskende Spørgsmaal kunde jeg ikke svare. Andet end, at jeg tidt havde seet det spille og kjendte Kortene; men jeg spillede det vist daarlig.

»Aa, det kommer Du snart efter,« svarede han; »lad os iaf den faae en Lhombre.«

»Ja; men jeg er kommen herover for at udfordre En af Eder.«

»Ja, Du maa gjerne kaste mig i Gulvet, hvis de Børnestreger kan more Dig.«

Dette Ord hævede mig med et Sæt ud over det »Barnagtige«; vi spillede Lhombre om Aftenen – og mange følgende Aftener en lang Tid; jeg spillede saadan, at jeg fik liden Søvn, og, naar jeg sov, dromte om Spadille og Basta, og selvfølgelig kom betydelig ned i Classen derved.

Men saa kom en Forandring. Nu betræder min Erindring for en Stund hellig Jord.